

יְתוֹבֵנּוּ חֲסֵדֵי ה'

כי לא בחרבם ירשו ארץ וזרועם לא הושיעה למו כי ימינך וזרועך ואור פניך כי רצייתם

מתוך דברים שנאמרו באוני חברים מקשיבים בשכונת סנהדריה:

צריך להבין, שהנושא הזה של הלכירי בחסדי ה', זה נושא עיקרי מאוד בתורה, כמו שרואים שהתורה חוזרת שוב ושוב על כך שהקב"ה מצפה מאיתנו שנקיים את מצוותיו על ידי שנתבונן בנאמנותו המחולטת לברית אשר הוא כרת עמנו ובאהבתו אלינו, שזה התבטא במיוחד ביציאת מצרים, וזה היה מה שמניע אותנו לקיים את החתקפי שלנו בכרית עמו, ולעבדו ביראה ובאהבה, ולחזק את הקשר והקרבה אליו, מתוך ההבנה שאנו רשעים ותוא דורנו, אנו בניו והוא אבינו, אנו עבדיו והוא מלכינו.

וגם בימינו, אסור להתעלם ולא לשים לב לאהבה של ה' אלינו, ולכן הגר"ח שמואלביץ היה עושה סעודה כל שנה בכ"ח אייר, והיה אומר שזה שאנו זוכים להיות כאן בעיר ה', גבול קדשו, ירושלים, זה לא מובן מאיליו, זה חסדי ה' העצומים שעם עמו ישראל, ואסור להתעלם מזה, אלא חייבים להודות לה' ולספר תהילתו, ולזכור את הניסים הגלויים שעשה עמנו במלחמת ששת הימים ובשאר המלחמות, וכמובן גם להתפלל על העתיד. ומה שיש רשעים ואפילו משומדים גמורים הבוגדים בו יתברך כאן בארץ הקודש - זה רק מוסיף על חסדיו העצומים עמנו - למרותם, ולמרות העוונות שלנו, ה' עשה לנו כאלה ניסים ונפלאות ושומר ומגן עלינו מאיבינו. לא פנה אל רשענו ואל חטאתינו ולא הסתיר פניו ממנו. ומכוח התבוננות זו "מאהבת הנס" נתמלא עוד יותר בחשק לשוב אל ה' בעצמנו ולחקן את כל אורחותינו - גם במצוות שבין אדם למקום וגם במצוות שבין אדם לחברו - שהיו כל מעשיו לפי תורת ה', וגם להתחזק בתשובה את מי שניתן מאחזינו הטועים, ולהלחם ולשבור את שיני הרשעים מחטאי הרבים המנסים להמריד את ישראל נגד אבינו שבשמים.

יש דבר יסודי שחייבים לדעת, והוא, שבכל התורה כולה, ולאורך כל הדרות אין כזה דבר שה' עושה לעם ישראל דבר שגוראה ישועה אבל באמת הוא פורענות. וזה מושם שהקב"ה הוא אבינו, והוא אוהב את עמו ישראל לעד, ובאב, גם אם הוא מעניש את בנו כשצריך, אבל לעולם הוא לא יעשה זאת בצורה של רמאות, לעולם אב לא יאמר לבנו: בא, תתקרב אלי, אני רוצה לתת לך סוכריה, ואז כשבנו יתקרב אליו הוא ישלוף מקל ויחבוט בראשו. כי כך לא מתנהג אוהב, כך מתנהג רק אויב. ולכן ברור שזה שהקב"ה הביא לארץ הקודש גם אותנו וגם יותר משבע מיליון יהודים בני אברהם יצחק ויעקב, וכן כל השפע טובה וברכה גם ברוחניות וגם בגשמיות שהקב"ה נתן לנו - זה רק כדי להטיב לנו ולקדם אותנו לקראת הגאולה השלימה.

בעניין הפיזועים ושאר הייסורים שיש בארץ הקודש, אמנם הייסורים שעם ישראל עובר, הם מעשים מאוד יחידים למה שעברנו בארצות הגוים, אבל בכל אופן ישנם ייסורים, והייבום הבין את המשמעות האמתית שלהם כדי שלא יפול לילה ליוש ויחוסר בחסותו בה'.

רבינו הגר"א כששאל את תלמידיו להתחיל את היישוב בארץ ישראל, אמר להם ראשון, שתורה של ישראל ועולם הבא נקנים בייסורים, והייסורים שתקבלו הם חלק מחבלי משיח, והם הדיכור והמחיר שעלינו לשלם כדי שלמרות שאנחנו במצב של "לא זכנו" נזכה להתקדם לקראת הגאולה השלימה, וזה כמו חבלי וצירי לירה שהם כואבים אבל הם מכיאים את החיים החדשים לעולם, וכמו שכתוב "כי תלה גם יתלה ציון את פניה".

ולמה הראה להם את המדרש [תהלים ו'] על המלך שבנו עשה מעשים רעים כנגדו והוא נשבע לזרוק על בנו אבן גדולה וכשראה שהבן ימות אם יזרוק עליו אותה, שבר אותה לאכנים קטנות וזרקן עליו, וכך מצד אחד הבן אכן קיבל את עונשו ונמצא שני הוא לא מת, יסר יצרניו וה' ולמדת לא נתני, וכן בחבלי משיח וייסורי גוג ומגוג - הקב"ה מחלק את זה להרבה פורעניות קטנות, שמצד אחד עם ישראל ישלם את המחיר, ויודרך ויהיה ראוי לגאולה, ומצד שני לא יתמוטט, וימשיך לשכון ולהתרחב בירושלים ובשאר ארץ ישראל. הקב"ה איתנו לאורך כל הדרך, התשפח אשה עולה מרחם בן בטנה גם אלה תשפחנה ואנכי לא אשפחן, צריך כמובן לעשות את ההשתדלות הנדרשת למען הרמת קרן ישראל ולסמוך ולבטוח בה' אשר אנו אצלו כגמל עלי אמו, שבך צרינו נגזת בשפק נכוס קמינו.

שמעתי מהרב מ. שמרן רבי איסר זלמן נשאל: אולי חס ושלום הגויים יגרשו אותנו מכאן, והוא ענה בבודאות, שמי שקצת מכיר את הקב"ה ברור לו שזה לא יכול להיות, והוא הביא את דברי רש"י וז"ל: "הוא אשת מנחה על חפץ ה' להמיתנו וכו' ולא הראנו את כל אלה, ואמר רבי איסר זלמן: לו חפץ ה' להחזירנו לגלות המרה בוויילנא ובוורשא - לא הראנו את כל אלה החסדים והניסים הגדולים, ולכן ברור שאנו מתקדמים עוד ועוד לקראת הגאולה השלימה והי' לא יטשנו ולא יעזבנו.

מתוך דברים שנאמרו בקרית ספר:

אנחנו אומרים במודים דרבנן: מודים אנתנו לך שאפתה הוא ה' וכו' ברכות והודאות לשמך הגדול והקדוש וכו' על שאנחנו מודים לך. ופירש הרא"ש שהיינו שאנו מודים לה' על כך שקיבנו וזכינו להודות לו.

אנו צריכים להודות לה' ולספר תהילתו, לא רק על עצם חסדיו ונפלאותיו ורב טובו לביית ישראל, אלא גם על שיינו להאמין בו שהוא זה שכבר מצמיח גאלנו, למרות שהיינו כמ"ט שערי טומאה, ולמרות שעשנו נגדינו היללו עובדי זה והללו עובדי עבודה זרה, תחת כי אהב את אבותינו ויחרב בורות אחיהם, לא איש אל יזכוב וכן אדם יתנחם, כי ילכו עמו, עמו, זה בידורת האחרונים, למרות שאיננו ראויים, ברוב רחמינו וחסדיו הוא השכינו לארץ הקודש ולעיר הקדוש ובניסים גלויים יצאנו לכבוש ולבנות חלקים גדולים מהן ולקומם ולהכין את כסא דוד עברו נדבריו רבינו הגר"א שההכנה זה בכך שישיראל כונים את ירושלים - גם בגשמיות וגם שממלאים אותה בקדושתן ומקדם אותנו צעד ועוד צעד לקראת הגאולה השלימה.

נורה על לשעבר ונצטע על העתיד לבא: יהי רצון מלפניו שבמהרה כבר הוא ישלח לנו את משיחו בן דוד עבדו, והרחיב ביראת ה', והוכיח במישר לאוני ארץ, ונראה בעינינו את ישועותנו בקיום כל דבריו הטובים אשר דיבר אלינו על ידי עבדיו הנביאים, ונחם ה' עוד את ציון ובחר עור בירושלים, ויתגדל ויתקדש ויודע שמו הגדול לעיני עמים רבים בשבוע לשכון בתוכנו בציון משכן כבודו במהרה בימינו אמן.

אעריכט! תתנכו לחיות שותפים לקדוש ברוך הוא השם שבות יצקת ומסכתותיו ירחם המציה אבא
אלמנה המרחים אבא ישראל [כמיון הער"א במכתו אמצוקי ליבו לתלמידיו וfree לארץ ישראל].
קדוק הוא אלמנו אקר טוב אמלנו. כרחמי וכוהו חסדיו הקדוה לנו. אלה וקאלה יוסף צמנו. להקדוה שמו הקדוה
המור ופנוהא שנקרא צליו: ברוך אלמנו שקדנו וקפדנו. לפלו ולפלוה וחסדו הוה. מכל אום אקר צליו
חסדו. חסדו. לפן ברוך וקאלה נפש אנוה ונאליבו ונחידו.